

Doorverwijzen naar de leegte

Als CLB-medewerkster ervaart An Thijssen dagelijks hoe het is om op wachtlijsten in de zorg te stoten.

'Ik kan hem toch niet laten vallen? Dit is zo acuut nodig dat iemand het moet doen'

Van onze redactrice Valerie Droeven, Brussel

'Dossiers rond pesten doe ik niet meer. Ik heb er gewoon geen tijd voor. Tenzij er zelfmoordneigingen in het spel zijn.' An Thijssen is CLB-medewerkster bij het Stedelijk Onderwijs in Antwerpen. Vier halve dagen werkt ze in het Stedelijk Instituut voor Sierkunsten in Antwerpen (SISA).

Deze maand heeft ze een dossierstop moeten doorvoeren. 'We werken met vier CLB-medewerkers in de school en we zijn overbelast. Vooral door de ernst van de casussen was de grens bereikt.' Het is het einde van het schooljaar, dus Thijssen verwacht dat de effecten van de stop niet te dramatisch zullen zijn, maar ze moest voordien al erg selectief omgaan met wie ze kon begeleiden en wie niet.

'De tussengroep van mensen die we nog kunnen helpen, blijft achter. We hebben onze handen vol met de zwaarste gevallen omdat er voor hen geen plaats is de bijzondere jeugdzorg.'

Thijssen begeleidt een jongen die zelfmoord heeft proberen te plegen. 'Hij was op een haar na dood', zegt Thijssen. 'Maar hij overleefde en kwam in de psychiatrie terecht. Daar hebben ze schitterend werk geleverd. Sinds kort is hij daar ontslagen en nu staat hij op een wachtlijst voor ambulante hulpverlening. Pas in juli kan hij geholpen worden. Dus hij valt in een gat, er is niets meer voor hem. Zal hij in juli nog wel geholpen willen worden?'

Hoewel het CLB geen therapie mag geven, begeleidt Thijssen de jongen toch therapeutisch. 'Ik kan hem toch niet laten vallen? Dit is zo acuut nodig dat iemand het moet doen, dus vangen wij het op.'

SISA is een KSO-, TSO- en BSO-school met zo'n 1.100 leerlingen, geen BuSo-school dus. 'Toch zien we jaarlijks zo'n 150 tot 200 casussen', zegt Thijssen. 'We bieden hen kortstondige begeleiding, geen therapie. We doen een vooronderzoek - we stellen geen diagnose - en verwijzen leerlingen door naar geschikte hulpverlening.' Maar omdat die hulpverlening bomvol zit, blijft de school met heel wat probleemgevallen zitten. 'En dat verhoogt de druk', zegt Thijssen.

Ze werkt als twintig jaar als leerlingbegeleidster - eerst voor het PMS en later voor CLB - en ze heeft de problemen zien verergeren.

'Jongeren komen vroeger in de problemen. Sommigen al in de derde graad van het lager onderwijs', zegt Thijssen. 'Weet je, opvoeden is moeilijk. In een stad als Antwerpen wonen bovendien heel wat kleine gezinnen die geen netwerk hebben, geen familie in de stad. Niet alleen de verbondenheid valt weg, maar ook de sociale controle. Bovendien zie ik ook heel wat kinderen die nooit hebben leren omgaan met frustraties. Dat is de verwenproblematiek. Kinderen kennen geen grenzen. Het leidt vaak tot wegloupedrag, drugs, spijbelen...'

'Wat in Mariadal in Hoegaarden gebeurd is, is ontoelaatbaar, maar begrijpelijk', zegt Thijssen. Ze is voorstander van een systeem waarbij twee leerkrachten voor de klas staan. 'Maar dat ligt moeilijk in het onderwijs', zegt ze. 'Een leraar staat alleen voor de klas en houdt de problemen binnenshuis.'

Toch heeft Thijssen nog geluk, zegt ze. 'SISA is een goede school. De verbondenheid die er heerst, is indrukwekkend. Zolang die er is, blijf ik mijn baan graag doen.'